

[Ninn-Hansen.]

gældende for det arbejde, vi her taler om. Vi ønsker derimod ikke løse aftaler, som ingen kan finde ud af. Jeg ønsker i hvert fald ikke at medvirke til ordninger, der går ud på, at jeg skal bede et medlem af vores gruppe om at forlade salen. Det har jeg ingen ret til at gøre; det vil være i modstrid med det, hans vælgere har valgt ham til, hvis jeg skal have en myndighed til at bede ham forlade salen i en afstemning, hvori han vil deltage.

Hr. Per Dich sagde før, at en sådan bestemmelse i forretningsordenen ville være grundlovsstridig. Det er et argument, jeg ikke har hørt tidligere, for hvis det gælder over for en bestemmelse i forretningsordenen, må det selvfølgelig også gælde for mundtlige aftaler, og det gør mig endnu mere betænkelig. Jeg må bede om, at man får at vide, når man bebrejder den konservative folketingsgruppe noget, hvad det så er, man vil have os til at deltage i med hensyn til clearing-ordninger. Og én ting kan jeg i hvert fald sige med sikkerhed: vi vil ikke deltage i noget, der er grundlovsstridigt.

Knud Thomsen: Da tinget havde markedsdebat sidste torsdag, var jeg fraværende herfra og på min anden arbejdsplads, nemlig Europaparlamentet, til et udvalgs-møde. Andre af mine kolleger havde dengang foretrukket at blive herhjemme, bl. a. fordi de var ordførere. Jeg blev højst forundret over bagefter at erfare om den diskussion, der herunder havde fundet sted om medlemmernes stilling, så meget desto mere som man vidste, at vi i denne uge ville få den diskussion, hvor debatten jo langt mere hører hjemme.

Jeg vil gerne sige, at jeg er tilhænger af min gruppes stilling over for den såkaldte private clearing. Jeg vil ikke sige, jeg finder det suspekt — jeg tror, det var hr. Per Dich, der anvendte det ord før, om at nogen anså det for at være suspekt; det gør jeg ikke. Men vi vil bare ikke være med til det, fordi vi ikke synes om det. Jeg har set her i tinget partisekretærer drive medlemmerne ind, når det drejede sig om afstemninger — det er såre naturligt og såre menneskeligt — men jeg har også set partisekretærer gå hen og pege på denne eller hin og sige: du må

ikke være her, for jeg har clearet dig over for den og den, du må gå udenfor. Det synes vi ikke om i det konservative folkeparti, og jeg synes heller ikke om det.

Der synes at herske nogen misforståelse med hensyn til det konservative folkepartis yderligere holdning. Den første holdning er altså, at gruppen ikke tillader sine medlemmer at deltage i private underhåndsaftaler om clearing. Men den anden — og nu taler jeg om Europaparlamentarikerne — går ud på, at gruppen stiller sine medlemmer frit, hvor de vil være, det ene eller det andet sted; begge steder kan man jo af gode grunde ikke være. Jeg har valgt i denne uge, hvor udvalgs møderne blev holdt i Rom, og jeg har valgt for den sidste folketingsuge, hvor der er junisamling i Europaparlamentet, at min arbejdsplads var her. Der er ingen, der har tvunget mig til det, jeg har valgt det, bl. a. fordi jeg syntes, at der lå en del opgaver herhjemme; jeg har således deltaget meget livligt i erhvervsudvalgets arbejde, og har foretrukket dette fremfor det andet. Og det vil jeg ikke have bebrejdelser for. Dette ting er også min arbejdsplads, hvortil jeg også er valgt, og der er ingen, der kan bebrejde mig, at jeg ud fra et frit valg vælger snart det ene og snart det andet sted. Så meget om det.

Må jeg dernæst gøre opmærksom på, at jeg kan ikke forstå, jeg kan ikke få ind i mit hoved, når enkelte lande, som har stedfortræderordninger og kan bruge deres stedfortræderordning for en enkelt dag, at vi så ikke skulle kunne bruge den for en uge. Det ligger jo således, at Europaparlamentets månedlige samlinger, hver af rundt regnet en uges længde, er fastlagt, de kendes, der laves uhyre sjældent om på dem. Det vil altså sige, at man fra ca. november måned for det kommende kalenderår ved, hvornår de samlinger skal finde sted, og så kan det ikke være teknisk uladsigget at indkalde stedfortræderne.

Man anfører, at der er tekniske vanskeligheder. Nu vel, tekniske vanskeligheder kan overvindes, når vi nu engang har den stedfortræderordning, dette stedfortræderinstitut i det hele taget. Der er andre lande, der ikke har det, bl. a. Storbritannien, hvor man i kraft af enkeltkredsene ifølge sagens natur ikke har stedfortrædere, men må fægte sig igennem, som man bedst kan.